

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

na posiedzeniu w dniu w 17 lutego 2015 r.

w sprawie **K. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w P. zamieszczonego w postanowieniu z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. akt III K [...],

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wskazanym postanowieniem, na podstawie art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy K.S. do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu podkreślił, że pokrzywdzoną w tej sprawie a równocześnie osobą, która zainicjowała postępowanie karne przeciwko oskarżonemu jest sędzia Sądu Rejonowego w P. K. Ś., która aktualnie orzeka w Wydziale VIII Karnym tegoż Sądu.

W konsekwencji wnioskujący Sąd przyjął, że z tego powodu dobro wymiaru sprawiedliwości warunkowane potrzebą uniknięcia ewentualnych zarzutów, braku zaufania co do bezstronności Sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy,

mogących się pojawić w odbiorze zewnętrznym, uzasadnia przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w P. zasługuje na uwzględnienie.

Korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575). Sąd Rejonowy w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości” użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku stanowi okoliczność, iż pokrzywdzona przestępstwem jest sędzią sądu właściwego do merytorycznego rozpoznania sprawy oskarżonego K. S., co w tym układzie personalnym powoduje, że w odbiorze społecznym może powstać usprawiedliwione przekonanie o braku warunków do jej obiektywnego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w P., co oczywiście nie służy budowaniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości (zob. też postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008/1/2077, z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, OSNwSK 2008/1/2280 i z dnia 19 kwietnia 2012 r., III KO 9/12, LEX nr 1163207).

Niewątpliwie jest to wyjątkowa sytuacja przemawiająca za uwzględnieniem wniosku o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, przy czym z uwagi na uwarunkowania tej sprawy zasadnym będzie przekazanie tej sprawy poza właściwość miejscową Sądów Rejonowych podległych Sądowi Okręgowemu w P..